

Purpurie

Bragagiu

Zorii purpurul plouară
Ca durerea din înfrângeri,
Verdele de primăvară
Se-nroși apus și-n stingeri.

Vremea-ntinde din secunde
Cu o-ncremenire parcă
Că nu mai pricep pe unde
Pasul său stângaci încearcă.

Dă căldura cu migală
Ca pentru nurori ori gineri
Și demult nu-i triumfală
Cu flori dalbe Sfânta Vineri.

Peste freamăte uscate
Vântul scuipă-n toți deochii
Căci doar să se-ncurce poate
În mătăsurii moi de rochii.

Vin mirozne de balercă
Să se sprijine de buze
Cu-adiere de ciupercă
Și cu mucegai din frunze.

Aripi strigă-n glas de găște
Drumurile-n locuri calde
Precum slove din veliște*
Ne invită în balade.

Iar noi beți cu duh de cramă
Cântăm cântece de nuntă
Călcând frunze de aramă,
Roua rece și cărunță.

Nici avânturi nu ne-ndeamnă
Strigă jalnic când cocorii
Căci e toamnă, numai toamnă
Și cu sânge plouă zorii.

Cu privirea ei căpruie
Se vrea toamna-n soarta noastră
Ca surâsul de gutuie

Auriu de la fereastră.

Numai că e prea fierbinte
Promoroaca-i prin verdeață
Că-ntâlnim doar cu aminte
Pe acei ce nu-s în viață.

Și dorește să-i descoase
Inima-mi așa naivă:
„Vremile sunt tot frumoase
Lumea-i când nesubstantivă?”

*velişte s.f. (reg.) trecut îndepărtat, origine veche.

Victor Bragagiu